

Leonidas Kavakos Yuja Wang

05

DILLUNS, 20 D'OCTUBRE DE 2014. 20.30 h

—

Sala de Concerts

Leonidas Kavakos, violí
Yuja Wang, piano

I

Johannes Brahms (1833-1897)

Sonata per a violí i piano núm. 1, en Sol major, op. 78

25'

Vivace ma non troppo

Adagio

Allegro molto moderato

Sonata per a violí i piano núm. 2, en La major, op. 100

22'

Allegro amabile

Andante tranquillo – Vivace – Andante tranquillo

Allegretto grazioso (quasi Andante)

II

Johannes Brahms

Sonata per a violí i piano núm. 3, en Re menor, op. 108

23'

Allegro alla breve

Adagio

Un poco presto e con sentimento

Presto agitato

Tots sou part del Palau

Mecenases Protectors



Media Partners



Col·laboradors

Aena — Aenor — Almirall, S.A. — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Deloitte — Esteve — Fundació Antiques Caixes Catalanes — Fluidra, S.A. — Fundació Castell de Peralada — Hoteles Catalonia — La Fageda — Loteria de Catalunya — Memora — Nestlé España, S.A. — Quadis — Reial Automòbil Club de Catalunya — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Selmar, S.A.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenases d'Honor



Fundación
REPSOL





Comentari del programa

La malenconia forma part de la més genuïna expressió musical de Johannes Brahms (1833-1897). En la música del compositor hamburguès batega un intens lirisme, de vegades amagat després d'una tempestuosa agitació dramàtica o banyat de la tendresa més commovedora. Un lirisme no sempre previsible en un compositor de complexa personalitat, molt procliu als sobtats canvis de caràcter i poc amic de les confessions íntimes –ni en la seva música ni en el tracte amb les seves amistats. Seguint els passos del seu admirat i estimat Robert Schumann, el jove Brahms sempre va advocar per sotmetre les passions a les lleis musicals que estableixen l'equilibri: per a Brahms, la bellesa de la forma musical estava per sobre de qualsevol altra consideració. L'alè romàntic, fins i tot la passió latent de moltes de les seves partitures, no significa traïció de cap mena al seu admirat classicisme, sinó una expressió més de la seva malenconia.

Pianista de vocació i de pensament musical, Brahms va sentir l'atracció pel violí gràcies a la seva estreta relació amb dos violinistes hongaresos llegendaris, Edvard Reményi (1828-1898) i Joseph Joachim (1831-1907). Precisament va ser durant una gira de concerts amb Reményi, el 1853, quan va conèixer tres personalitats que marcaren la seva vida: l'esmentat Joachim i el matrimoni format per Robert i Clara Schumann. L'amistat amb Joachim va donar fruits tan excepcionals com l'estrena a la Gewandhaus de Leipzig del seu *Concert per a violí i orquestra*, op. 77, amb Joachim com a solista sota la batuta del mateix compositor. Una sòlida amistat basada en el respecte i l'admiració mútua, que solament va córrer perill quan, durant el procés de separació del famós violinista de qui era la seva dona, la cantant Amalie Wiess, Brahms va prendre partit a favor d'ella.

La petjada de Joachim impregna la primera de les tres *Sonates per a violí i piano* del compositor. Des de la seva primera audició, el 8 de novembre de 1879, la *Sonata núm. 1, en Sol major*, op. 78 va ser batejada com la *Regenlied-Sonate* (Sonata del Lied de la Pluja) a causa de la citació d'aquest lied (*Regenlied*, op. 59) en el tercer moviment. Certament, el lirisme, la dolçor, el vol malenconiós banya la partitura d'un autor que es llançava a escriure, als 49 anys, la seva primera *Sonata per a violí i piano* amb voluntat d'establir les bases d'un llenguatge en el qual piano i violí mantenen un sobirà equilibri de forces. I el seu principal motor és el caràcter *cantabile*, la capacitat de cantar les melodies i respirar el ritme amb naturalitat i eloqüència. Amb una base melòdica de gran bellesa –també hi ha una citació del seu *Nachklang*, op. 59 núm. 4–, els tres moviments mantenen sòlids llaços malgrat adoptar formes diferents.

L'atmosfera de malenconia de l'“Adagio” i el magistral sentit del ritme que caracteritza el llenguatge brahmsià il·luminen una obra que culmina amb un “Allegro molto moderato” que va despertar l'admiració de Clara Schumann: “*M'agradaria que l'últim moviment m'acompanyés al més enllà*”, va escriure.

Set anys després, el 2 de desembre de 1886, va estrenar la *Sonata núm. 2, en La major, op. 100* que, novament per interessos editorials, va ser coneguda durant molt de temps a Alemanya com la *Meistersinger-Sonata* (Sonata dels Mestres Cantaires), perquè a l'inici del primer moviment un tema recorda la cançó de Walther en el torneig de cant d'*Els mestres cantaires de Nuremberg* de Richard Wagner. Hi ha també citacions del lied *Komm bald, op. 97, núm. 5* (Vine aviat), reflex de la impaciència amb què esperava en aquestes dates les visites de la cantant Hermine Spies. El compositor hi fa un pas més en la recerca d'un llenguatge més auster i concís en l'ús del material temàtic. Hi ha un virtuosisme formal i s'hi manté amb eloqüència el sentit *cantabile*, però les emocions s'hi expressen amb un lirisme sota control. S'imposa la calma després de l'agitació i triomfa el mestratge del músic de cambra al llarg de tres moviments animats per contrastos d'enorme eficàcia expressiva.

L'atmosfera més dramàtica batega en la *Sonata núm. 3, en Re menor, op. 108* que tanca el cicle. Dedicada al pianista i director d'orquestra Hans von Bülow, es va estrenar el 21 de setembre de 1888 a Budapest, interpretada per un altre violinista il·lustre, Jenő Hubay, i el mateix Brahms: l'obra, no obstant això, va néixer amb el desig exprés de servir de reconciliació amb Joachim i adopta la forma de gran sonata en quatre moviments que ofereixen màxim lluïment virtuós als seus intèrprets. Brahms aposta per l'enfrontament dels dos instruments, que no cessen de buscar contrastos amb més força expressiva que mai; des de l'inici, s'imposa un clima agitat en l'acompanyament del piano. El caràcter més innovador, el músic progressista tan oportunament enaltit per Arnold Schönberg, mostra les seves cartes en una obra que combina potència melòdica i una paleta de colors més rics, més intensos, amb trets que remeten, especialment en el primer tema de l'“Allegro” inicial, a l'estil apassionat dels grans violinistes gitanos que Brahms tant admirava. Atenció al bellíssim “Adagio”, que figura entre els més bells moviments de tota l'obra de Brahms, i el fogós virtuosisme del “Presto agitato” que tanca l'obra amb esplendor.

Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

Discografia

J. Brahms: Sonata per a violí i piano núm. 1, en Sol major, op. 78

J. Brahms: Sonata per a violí i piano núm. 2, en La major, op. 100

J. Brahms: Sonata per a violí i piano núm. 3, en Re major, op. 108

Itzhak Perlman, violí. Daniel Barenboim, piano. Sony.

Itzhak Perlman, violí. Vladimir Ashkenazi, piano. EMI.

Henryk Szering, violí. Arthur Rubinstein, piano. RCA.

Josef Suk, violí. Julius Katchem, piano. Decca.

Isaac Stern, violí. Alexander Zakin, piano. Sony.

Anne-Sophie Mutter, violí. Lambert Orkis, piano. Deutsche Grammophon.

Renaud Capuçon, violí. Nicholas Angelich, piano. Virgin.

Pinchas Zukerman, violí. Daniel Barenboim, piano. Deutsche Grammophon.

Christian Tetzlaff, violí. Lars Vogt, piano. EMI.

Sergey Khachatryan, violí. Lusine Khachatryan, piano. Naïve.

Gioconda de Vito, violí. Edwin Fischer, piano. Testament.

Viktoria Mullova, violí. Piotr Anderszewski, piano. Philips.

Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz, periodista i crític musical



Pots escoltar alguna de les peces aquí.



© Marco Borggreve

Biografies

Leonidas Kavakos, violí

Àmpliament reconegut pel seu talent, el 1985 va guanyar el Concurs Sibelius i el 1988 el Concurs Paganini. Director artístic de la Camerata Salzburg (2007-2009) com a successor de Sir R. Norrington, el 2014 ha estat nominat Artista de l'Any per Deutsche Grammophon.

Actua amb les millors orquestres i directors (Berliner Philharmoniker, Rattle; Concertgebouw, Jansons; London Symphony, Gergiev; Gewandhaus Leipzig, Chailly) i té una relació habitual amb les filharmòniques de Viena i Munic, Dresden Staatskapelle, Bayerischer Rundfunk, Budapest Festival Orchestra, Orchestre de París, Santa Cecilia de Roma i Filarmonica della Scala. Als EUA treballa amb les orquestres de Nova York, Filadèlfia, Boston, Chicago i Los Angeles.

També s'ha creat una gran reputació com a director, al capdavant de la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, Philharmonique de Radio France, simfòniques de Londres i Boston, Royal Stockholm Philharmonic, Wiener Symphoniker, Budapest Festival, Finnish Radio, etc. La temporada vinent tornarà com a director de la Royal Stockholm Philharmonic i la Simfònica de Boston, a més de dirigir per primer cop la Simfònica Estatal Russa i el Maggio Musicale Fiorentino.

És artista exclusiu de Decca, i el primer enregistrament –la integral de les sonates de Beethoven amb Enrico Pace– va rebre el premi Echo Klassik 2013, projecte que es va presentar al Carnegie Hall, Festival de Salzburg, Concertgebouw, i a Hong Kong i Xangai. L'octubre de 2013 va gravar, amb la Gewandhausorchester i R. Chailly, el *Concert de violí* de Brahms, i la primavera d'aquest 2014, amb Yuja Wang, ha enregistrat les sonates de Brahms, projecte que han portat al Barbican Hall, Musikverein de Viena, Concertgebouw, Barcelona, Madrid i Salzburg. La gravació del *Concert de violí* de Mendelssohn per a Sony va rebre el premi Echo Klassik (2009). També per a Sony ha enregistrat els concerts de Mozart amb la Camerata Salzburg.

En el terreny de la música clàssica manté una estreta relació amb el seu país, Grècia. Durant quinze anys ha promogut un cicle a l'Athens Concert Hall (Megaron), al qual ha convidat M. Rostropóvitx, H. Schiff, E. Ax, N. Luganski, Y. Wang i G. Capuçon.



Yuja Wang, piano

És reconeguda com una de les artistes més importants de la seva generació, elogiada per la seva tècnica prodigiosa, la profunditat de la visió musical, així com també per una carismàtica presència escènica. Ha actuat amb moltes de les més prestigioses orquestres de tot el món, com les de Boston, Chicago, Cleveland, Los Angeles, Nova York, Filadèlfia, San Francisco, Washington, Staatskapelle de Berlín, China Philharmonic, Filarmonica della Scala, Israel Philharmonic, London Symphony, Orchestre de París, Orquesta Nacional de España, Sinfónica Simón Bolívar, NHK de Tòquio, Concertgebouw d'Amsterdam i Accademia Santa Cecilia de Roma, entre d'altres. Entre els directors amb qui ha col·laborat figuren Abbado, Barenboim, Dudamel, Dutoit, Gatti, Gergiev, Inkinen, Maazel, Mehta, Masur, Pappano, Salonen, Temirkanov i Tilson Thomas. A més, Yuja Wang ofereix habitualment recitals per Àsia, Europa i Amèrica del Nord i participa en festivals d'estiu dedicats a la música de cambra.

Aquesta temporada és artista en residència de l'Orquestra de la Tonhalle de Zuric, amb actuacions durant dues setmanes amb Bringuier i Dudamel, respectivament. També realitza una residència de dues setmanes amb la Hong Kong Philharmonic. Així mateix, la seva agenda inclou la interpretació del *Concert núm. 2* de Prokófiev amb les filharmòniques de Berlín i de Munic i el retorn al Concertgebouw per treballar amb Mariss Jansons. Als Estats Units, es presentarà com a solista amb la London Symphony en gira amb Tilson Thomas, a més de fer una gira de recitals per tot el món.

Artista exclusiva de Deutsche Grammophon, el seu catàleg discogràfic inclou tres enregistraments de sonates, un de concert amb Abbado i la Mahler Chamber Orchestra, i un disc de Prokófiev i Rachmàninov amb Dudamel i l'Orquesta Sinfónica Simón Bolívar. Més recentment ha enregistrat la integral de les sonates per a violí i piano de Brahms amb Leonidas Kavacos per a Decca Records.

Yuja Wang va estudiar al Conservatori Central de Música de Pequín amb Ling Yuan i Zhou Guamgren, al Mount Royal Conservatory de Calgary i al Curtis Institute of Music de Filadèlfia amb Gary Graffman. L'any 2010 va rebre el prestigiós Avery Fisher Career Grant.

Propers concerts al Palau:

Palau 100 Piano

Sala de Concerts

DIMARTS, 04.11.14 – 20.30 h



Daniil Trifonov, piano

J. S. Bach: *Fantasia i fuga*, en Sol menor, BWV 542
(transcripció per a piano de Franz Liszt, S. 463)

L. van Beethoven: *Sonata núm. 32*, en Do menor,
op. 111

F. Liszt: *Études d'exécution transcendante*, S. 139

Preus: 30 i 40 euros

Palau 100 Piano

Sala de Concerts

DIMARTS, 02.12.14 – 20.30 h



Javier Perianes, piano

F. Mendelssohn: *Romances sense paraules* (selecció)
L. van Beethoven: *Sonata núm. 12*, en La b major, op. 26

F. Mendelssohn: *Variacions serioses en Re menor*, op. 54

L. van Beethoven: *Sonata núm. 27*, en Mi menor, op. 90

F. Mendelssohn: *Preludi i fuga en Mi menor*, op. 35 núm. 1

L. van Beethoven: *Sonata núm. 31*, en La b major, op. 110

Preus: 15 i 25 euros

Palau 100 Cambra

Sala de Concerts

DIJOUS, 06.11.14 – 20.30 h



Isabelle Faust, violí

Jean-Guihen Queyras, violoncel

Alexander Melnikov, piano

R. Schumann: *Trio per a piano núm. 1*

R. Schumann: *Trio per a piano núm. 2*

R. Schumann: *Trio per a piano núm. 3*

Preus: 25 i 30 euros

Palau 100 Bach

Sala de Concerts

DIJOUS, 11.12.14 – 20.30 h



**Balthasar Neumann Chor
und Ensemble**

Thomas Hengelbrock, director

J. S. Bach: *Missa en Si menor*, BWV 232

Preus: 25, 30, 65 i 100 euros